

Tegen het zere been

De eerste keer dat ik mijn man betrapte op het scheren van zijn benen, liet ik van schrik een pot crème uit mijn handen vallen. De pot viel op mijn voet en de tranen sprongen in mijn ogen. 'Doe niet zo kleinzerig,' zei mijn echtgenoot en stapte met geschoren benen uit bad.

Hoezo, kleinzerig? Omdat je met een scheermesje die vreselijke haren dubbel zo hard terugkrijgt, ben ik jaren geleden overgestapt op het harsen. Een marteling met prima resultaat. Hars op de haren, lapje erop, wrijven en in één ruk eraf. Dat voelt aan alsof je met een reuzenpleister het vel van je been trekt. Nadat de zwelling enigszins is geslonken en je been zijn normale kleur terug heeft, kun je genieten van het resultaat. En dat mag er zijn. Mij hoor je dus niet klagen.

'Waarom scheer jij je benen eigenlijk?' vroeg ik op de man af. Ik weet dat hij niet de enige is die het doet. Regelmatig tref ik haarloze mannenkuiten aan in onze tuin. De eigenaars lijken op figuranten uit een sciencefiction film. Strakke niets verhullende pakken omsluiten hun lichaam. De ogen afgeschermd door zwart kunststof en op het hoofd een polycarbonaat schaal met ventilatiegaten. Halve handschoenen met gelkussentjes en zeemleer tussen hun benen. Door de klipjes aan de onderkant van hun schoenen lopen ze als een cowboy zonder paard. De paarden staan een eind verderop. Ze worden met trots bekeken, gepoetst en getest. Een ros van carbon met 20 versnellingen.

Ik dacht dat wielrenners hun benen schoren omdat ze dan sneller vooruitkwamen. Scheren om aerodynamische redenen. Maar ze doen het om pijn te voorkomen. Als ze vallen is het been zonder haren beter te ontsmetten. Bovendien, zegt mijn man, gaan de pleisters er daarna makkelijker af.

Ja, ja. Zo kan ik het ook. Eerst scheren en dan pas harsen. Kleinzerig hoor!

Annette Verspoor

Geschreven in opdracht van maandblad 'Opzij'

Gepubliceerd als webcolumn (2004)

